

Daniels Bog – nummer et hundrede og elleve

Åbenbaringen af Abubakars profetiske betydning i Åbenbaringens første ve

Jeff Pippenger

2024-03-02

I den profetiske historie om det første Ve var den leder, som fulgte efter Muhammed, Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, Muhammeds svigerfader. Vi vil omtale ham som Abubakar. Både han og Muhammed er omtalt i de første fire vers. Abubakar var den første islamiske hersker efter Muhammed, og historien optegner en befaling, som han gav sine soldater, og som er fremstillet i det fjerde vers i Johannes' Åbenbaring, kapitel ni. Befalingen repræsenterer beseglingsprocessen, som begyndte ved det tredje ves ankomst, hvilket også var den syvende basun, hvilket også var den tredje engels ankomst.

Og den femte engel blæste i basunen, og jeg så en stjerne falde fra himmelen ned på jorden; og nøglen til afgrundens brønd blev givet ham. Og han åbnede afgrundens brønd; og der steg røg op af brønden som røgen fra en stor ovn, og solen og luften blev formørket af røgen fra brønden. Og ud af røgen kom græshopper over jorden; og dem blev der givet magt, sådan som jordens skorpioner har magt. Og det blev befale dem, at de ikke måtte skade jordens græs, heller ikke noget grønt, heller ikke noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Åbenbaringen 9:1–4.

Den „stjerne“, som faldt ned fra himlen, var Muhammed, som begyndte sin tjeneste i året 606. Muhammed fik en „nøgle“, som skulle „åbne“ „afgrunden“ og tillade „røg“ at formørke „solen og luften“ og frembragte „græshopper“, som fik „magt“ som „skorpioners“ magt. Nøglen var et militært slag, som frembragte svaghed i romernes militære styrke og således muliggjorde fremvæksten af islams krigsførelse. Afgrunden er et symbol på Arabien, islams fødested, og røgen repræsenterede islams falske religion, som skulle udbrede sig over jorden og tage besiddelse af det samme geografiske område, som ville blive oversvømmet af de sværme af græshopper, der fejrer hen over Nordafrika, Sydeuropa og Arabien. Græshopperne er et symbol på islam, og magt repræsenterer profetisk militær magt. Deres magt skulle være som skorpioners, der slår til uventet. Uriah Smith siger:

„En stjerne faldt fra himlen ned på jorden, og nøglen til afgrundens brønd blev givet til ham.”

„Mens den persiske monark betragtede sin kunsts og magts undere, modtog han et brev fra en ukendt borger i Mekka, hvori han blev indbudt til at anerkende Mohammed som Guds apostel. Han forkastede indbydelsen og sønderrev brevet. »Således,« udbrød den arabiske profet, »skal Gud sønderrive riget og forkaste Chosroes' bøn.« Anbragt på grænsen til disse to østlige imperier iagttog Mohammed med skjult glæde den gensidige ødelæggelses fremgang; og midt under persernes triumfer vovede han at forudsige, at sejren, før mange år var forløbet, atter ville vende tilbage til romernes faner. »På den tid, da denne forudsigelse siges at være blevet fremsat, kunne ingen profeti være fjernere fra sin opfyldelse, eftersom Heraclius' første tolv år bebudede imperiets forestående opløsning.« ...

„Chosroes undertvang de romerske besiddelser i Asien og Afrika. Og ‘det romerske rige’ var på den tid ‘reduceret til Konstantinopels mure, med resten af Grækenland, Italien og Afrika samt nogle kystbyer på den asiatiske kyst, fra Tyrus til Trebizond. Erfaringen fra seks år overbeviste omsider den persiske monark om at opgive erobringen af Konstantinopel og at fastsætte den årlige tribut som løsesum for det romerske rige,—tusind talenter guld, tusind talenter sølv, tusind silkekåber, tusind heste og tusind jomfruer. Heraklius tiltrådte disse vanærende vilkår. Men den tid og det råderum, som han derved opnåede til at samle disse skatte fra Østens fattigdom, blev med stor flid anvendt til forberedelsen af et dristigt og fortvivlet angreb.’“

„Persiens konge foragtede den ubemærkede saracener og hånede budskabet fra den foregivne profet fra Mekka. Selv det romerske riges omstyrtelse ville ikke have åbnet en dør for muhammedanismen eller for fremgangen hos de saracenske, væbnede udbredere af et bedrag, selv om persernes monark og avarernes chagan (Attilas efterfølger) mellem sig havde delt resterne af Cæsarerne riger. Chosroes selv faldt. De persiske og romerske monarkier udtømte hinandens styrke. Og før et sværd blev lagt i den falske profets hænder, blev det slået ud af hænderne på dem, som ville have standset hans fremfærd og knust hans magt.“

„Siden Scipios og Hannibals dage er intet dristigere foretagende blevet forsøgt end det, som Heraklios gennemførte til imperiets befrielse. Han banede sig vej gennem Sortehavet og Armeniens bjerge ad en farefuld rute, trængte ind i Persiens hjerte og kaldte den store konges hære tilbage til forsvaret af deres blødende land.“

»I slaget ved Nineve, som blev udkæmpet med stor voldsomhed fra daggry til den ellefte time, blev otteogtyve faner, foruden dem som måtte være blevet knækket eller sønderrevet, taget fra perserne; den største del af deres hær blev hugget ned, og sejrherrene tilbragte natten på slagmarken, idet de skjulte deres egne tab. Assyriens byer og paladser blev for første gang åbnet for romerne.«

Den romerske kejser blev ikke styrket ved de erobringer, som han opnåede; og samtidig blev der, og ved de samme midler, banet vej for skarer af saracener fra Arabien, ligesom græshopper fra den samme egn, som, idet de under deres fremfærd udbredte den mørke og vildledende muhammedanske tro, hurtigt oversvømmede både det persiske og det romerske rige.

„Et mere fuldstændigt billede af dette forhold kunne næppe ønskes end det, der gives i de afsluttende ord i kapitlet hos Gibbon, hvorfra de foregående uddrag er taget. ‘Skønt en sejrrig hær var blevet dannet under Heraklius’ banner, synes den unaturlige anstrengelse snarere at have udtømt end øvet deres kræfter. Mens kejseren triumferede i Konstantinopel eller Jerusalem, blev en uanselig by på Syriens grænse plyndret af saracenerne, og de huggede nogle tropper ned, som rykkede frem for at komme den til undsætning, — en almindelig og ringe hændelse, dersom den ikke havde været forspillet til en mægtig omvæltning. Disse røvere var Muhammeds apostle; deres rasende tapperhed var brudt frem fra ørkenen; og i de sidste otte år af sin regering mistede Heraklius til araberne de samme provinser, som han havde reddet fra perserne.’“

“‘Bedragets og sværmeriets ånd, hvis bolig ikke er i himlene,’ blev sluppet løs på jorden. Den bundløse afgrund behøvede kun en nøgle for at åbnes, og den nøgle var Chosroes’ fald. Han havde foragteligt sønderrevet brevet fra en ukendt borger i Mekka. Men da han fra sin ‘glans af herlighed’ sank ned i det ‘mørkets tårn’, som intet øje kunne gennemtrænge, skulle Chosroes’ navn pludselig gå i glemme før Muhammeds; og halvmånen syntes blot at afvente sin opgang, indtil stjernens fald. Chosroes blev, efter sit fuldstændige nederlag og tabet af sit rige, myrdet i året 628; og året 629 er kendetegnet ved ‘erobringen af Arabien’ og ‘muhammedanernes første krig mod det romerske rige’. ‘Og den femte engel blæste, og jeg så en stjerne falde fra himmelen til jorden; og han blev nøglen til den bundløse afgrund givet. Og han åbnede den bundløse afgrund.’ Han faldt til jorden. Da det romerske riges styrke var udtømt, og Østens store konge lå død i sit mørkets tårn, var plyndringen af en ukendt by ved Syriens grænse ‘forspillet til en mægtig omvæltning’. ‘Røverne var Muhammeds apostle, og deres vanvittige tapperhed brød frem fra ørkenen.’”

„Afgunden.—Betydningen af dette udtryk kan udledes af det græske, som defineres som ‘dyb, bundløs, umådelig’ og kan henvise til ethvert øde, forladt og udyrket sted. Det anvendes om jorden i dens oprindelige kaotiske tilstand. 1 Mos. 1,2. I dette tilfælde kan det med rette henvise til den arabiske ørkens ukendte ødemarker, fra hvis grænser saracenernes horder udgik som græshoppesværme. Og Khosrau’s fald, den persiske konges, kan med god grund fremstilles som afgundens åbning, eftersom det banede vejen for Muhammeds tilhængere til at drage ud fra deres ukendte land og udbrede deres vildførende læresætninger med ild og sværd, indtil de havde bredt deres mørke ud over hele det østlige imperium.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

Det første ve, som er den femte basun, angiver begyndelsen på islams krigsførelse mod Rom, og det angiver et slag mellem Rom og Persien, hvor Rom sejrede, men derved opbrugte sin militære styrke i en sådan grad, at det ikke kunne forhindre den islamiske magts fremvækst. De profetiske kendetegn ved det første ve og det andet ve angiver de profetiske kendetegn ved det tredje ve, og det er vigtigt at erkende de første to veer som symboler på det tredje ves historie, for denne historie repræsenterer perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind, som begyndte den 11. september 2001. Efter den profetiske historie, der er fremstillet ved Muhammed i de første tre vers, indfører vers fire Abu Bakr, den første leder efter Muhammed.

Og det blev befaleet dem, at de ikke måtte skade jordens græs, ej heller noget grønt, ej heller noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Åbenbaringen 9:4.

Abubakars befaling pålagde de islamiske krigere at gøre forskel mellem to slags tilbedere, som dengang fandtes i de romerske områder. Den ene gruppe var katolikkerne, som havde visse religiøse ordener, der barberede den bageste del af deres hoveder (tonsuren), og som overholdt søndagsgudsdyrkelsen. Den anden gruppe var dem, der holdt sabbatten på den syvende dag, og sabbatten er Guds segl.

“Efter Muhammeds død blev han i ledelsen efterfulgt af Abubekr i år 632 e.Kr., som, så snart han havde fået sin myndighed og regering fast grundfæstet, udsendte et cirkulære til de arabiske stammer, hvoraf følgende er et uddrag:—”

"Når I kæmper Herrens kampe, så vis jer som mænd uden at vende ryggen til; men lad ikke jeres sejr besmittes med kvinders og børns blod. Ødelæg ingen palmer, og brænd ingen kornmarker. Fæld ingen frugttræer, og gør intet fortræd mod kvæg, undtagen sådant som I slagter for at spise. Når I indgår nogen pagt eller træffer nogen overenskomst, så hold den, og stå ved jeres ord. Og på jeres vej vil I finde nogle religiøse personer, som lever tilbagetrukket i klostre og foresætter sig at tjene Gud på den måde; lad dem være i fred, og dræb dem ikke og ødelæg heller ikke deres klostre. Og I vil finde en anden slags mennesker, som hører til Satans synagoge, og som har ragekroner; sørg for at kløve deres kranier, og giv dem ingen skånsel, før de enten bliver muhammedanere eller betaler skat."

„Det siges hverken i profetien eller i historien, at de mere humane påbud blev adlydt med samme samvittighedsfulde nøjagtighed som det grusomme mandat; men således blev det befalet dem. Og det foregående er de eneste instruktioner, som Gibbon anfører som givet af Abubekr til de høvdinge, hvis pligt det var at udstede befalingerne til alle saracenernes hærskarer. Befalingerne stemmer i deres adskillende karakter overens med forudsigelsen, som om kaliffen selv havde handlet i kendt såvel som direkte lydighed mod et højere påbud end det dødelige menneskes; og i selve det øjeblik, da han drog ud for at kæmpe imod Jesu religion og i stedet udbrede muhammedanismen, gentog han de ord, som det i Jesu Kristi Åbenbaring var forudsagt, at han ville sige.

„Guds segl på deres pander.—I bemærkningerne til kapitel 7,1–3 har vi vist, at Guds segl er sabbatten i det fjerde bud; og historien tier ikke om den kendsgerning, at der gennem hele den nuværende husholdning har været iagttagere af den sande sabbat. Men spørgsmålet er her opstået hos mange: Hvem var de mænd, som på denne tid havde Guds segl på deres pander, og som derved blev fritaget for muhammedansk undertrykkelse? Læseren bør have i erindring den kendsgerning, hvortil der allerede er hentydet, at der gennem hele denne husholdning har været sådanne, som har haft Guds segl på deres pander, eller som med indsigt har holdt den sande sabbat; og lad dem videre overveje, at det, profetien hævder, er, at angrebene fra denne ødelæggende tyrkiske magt ikke er rettet mod dem, men mod en anden klasse. Dermed frigøres emnet fra enhver vanskelighed; for dette er alt, hvad profetien i virkeligheden hævder. Kun én klasse af personer føres direkte frem i teksten; nemlig dem, som ikke har Guds segl på deres pander; og bevarelsen af dem, som har Guds segl, indføres kun ved underforståelse. Følgelig lærer vi ikke af historien, at nogen af disse var indviklet i nogen af de ulykker, som saracenerne påførte genstandene for deres had. De var udsendt imod en anden klasse af mennesker. Og den ødelæggelse, som skulle komme over denne klasse af mennesker, stilles ikke i modsætning til bevarelsen af andre mennesker, men kun til jordens frugter og grønsvær; således: Gør ikke skade på græsset, træerne eller noget grønt, men kun på en bestemt klasse af mennesker. Og i opfyldelsen ser vi det sære syn af en hær af angribere, som skåner de ting, sådanne hære sædvanligvis ødelægger, nemlig naturens overflade og frembringelser; og i overensstemmelse med den tilladelse, de havde til at skade de mænd, som ikke havde Guds segl på deres pander, kløver de kranierne på en klasse af religiøse med ragekroner, som tilhørte Satans synagoge.“

„Disse var uden tvivl en klasse munke eller en anden afdeling af den romersk-katolske kirke. Mod disse blev muhammedanernes våben rettet. Og det forekommer os, at der er en særlig passende sammenhæng, om ikke ligefrem en hensigt, i at beskrive dem som sådanne, der ikke

havde Guds segl på deres pander; eftersom det netop er den kirke, som har berøvet Guds lovs segl ved at rive den sande sabbat bort og rejse en forfalskning i dens sted. Og vi forstår heller ikke, hverken ud fra profetien eller historien, at de personer, som Abubekr pålagde sine tilhængere ikke at antaste, var i besiddelse af Guds segl eller nødvendigvis udgjorde Guds folk. Hvem de var, og af hvilken grund de blev skånet, oplyser Gibbons knappe vidnesbyrd os ikke om, og vi har ingen anden måde at vide det på; men vi har al grund til at tro, at ingen af dem, som havde Guds segl, blev antastet, mens en anden klasse, som eftertrykkeligt ikke havde det, blev overgivet til sværdet; og således opfyldes profetiens enkeltheder til fulde.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar samlede Muhammeds tilhængere i et Kalifat efter Muhammeds død; skønt de således er to forskellige historiske skikkelser, repræsenterer de tilsammen begyndelsen på Islams vidnesbyrd i det første ve, og den historiske skikkelse, som markerer det første ves historie, er Muhammed.

Ved begyndelsen af den anden vejs historie erobrede Muhammed II Konstantinopel i 1453. I 1449 blev fire engle, som repræsenterede islam, løsladt. Begyndelsen og afslutningen på den første ve er markeret af en Muhammed, henholdsvis den første og den anden. Profetisk bærer begyndelsen og afslutningen på den første ves historie Alfa og Omegas signatur.

Begyndelsen på det andet ve omfatter en tidsprofeti om fire engle, som repræsenterer islam, der da blev løst og siden tilbageholdt den 11. august 1840. Fra dette tidspunkt og indtil den 22. oktober 1844 illustreres beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Begyndelsen på det andet ve angiver islams løsning, og afslutningen markerer islams tilbageholdelse. Både det første og det andet ve har præcise profetiske markører, der knytter deres begyndelser til deres afslutninger.

De to første veer skal lægges oven på hinanden, »linje på linje«, for at identificere det tredje ve. Et af de profetiske kendetegn, som identificeres ved Islams to første vidner, er, at de repræsenterer en bestemt tidsperiode, som markerer begyndelsen og afslutningen med Alfa og Omegas signatur. De besidder også en sekundær signatur, for begyndelsen af det første ve identificerer beseglingen af Guds folk, og afslutningen af det andet ve identificerer ligeledes beseglingen af Guds folk.

Det tredje ve ankom, da islam pludseligt og uventet angreb jorddyret i Åbenbaringen tretten og således indledte beseglingens periode. Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind afsluttes ved den snart kommende søndagslov, og som svar på dette frafald følges nationalt frafald af national undergang. Som forbilledligt fremstillet ved det hedenske Rom og det pavelige Rom fuldbyrdes den nationale undergang ved Guds basundomme. De tre veer er også basuner. Islam i det tredje ve vil igen slå til pludseligt og uventet ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, når beseglingens periode for de hundrede og fireogfyrre tusind ender. Denne periode er blevet forbilledligt fremstillet ved begyndelsesperioden af det første ve og også ved afslutningsperioden af det andet ve.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Og Sara så Hagars, egypterindens, søn, som hun havde født Abraham, spotte. Derfor sagde hun til Abraham: Driv denne trælkvind og hendes søn bort; for denne trælkvindes søn skal ikke arve sammen med min søn, med Isak. Og dette ord var Abraham meget tungt for hans søns

skyld. Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke være dig tungt for drengens skyld og for din trælkvindes skyld; hør på Saras røst i alt, hvad hun siger dig; for i Isak skal din slægt kaldes. Men også trælkvindens søn vil jeg gøre til et folk, fordi også han er din slægt. Og Abraham stod tidligt op om morgenen og tog brød og en sæk med vand og gav det til Hagar, idet han lagde det på hendes skulder, tillige med drengen, og sendte hende bort. Og hun drog af sted og fór vild i Be'ershebas ørken. Da vandet i sækken slap op, lagde hun barnet under en af buskene. Og hun gik bort og satte sig over for ham et godt stykke borte, omtrent et bueskud derfra; for hun sagde: Lad mig ikke se barnet dø. Og hun satte sig over for ham og opløftede sin røst og græd. Og Gud hørte drengens røst; og Guds engel råbte til Hagar fra himmelen og sagde til hende: Hvad fattes dig, Hagar? Frygt ikke; for Gud har hørt drengens røst dér, hvor han er. Stå op, løft drengen, og hold ham fast med din hånd; for jeg vil gøre ham til et stort folk. Og Gud åbnede hendes øjne, og hun så en brønd med vand; og hun gik hen og fyldte sækken med vand og gav drengen at drikke. Og Gud var med drengen; og han voksede til og boede i ørkenen og blev bueskytte. 1 Mosebog 21:9–20.